

Hoofdstuk 1: De Sterrenkermis.

Amelie bleef plotseling stilstaan op het kronkelende pad. Voor haar, in de verte, schitterde de kermis alsof er een stukje zon op de heuvel was neergedaald. De draaimolen draaide langzaam rond in het warme licht. Het reuzenrad blonk in alle kleuren van de regenboog. Ballonnen wiegden hoog in de lucht en tussen de tenten dansten muzieknoten alsof de wind zelf een liedje zong. Naast haar stonden Matheo en Tommy ook ademloos te kijken.

Niemand zei iets.

Boven hun hoofden vloog Orion, de blauwe vogel, met krachtige vleugelslagen door de lucht. Hij maakte een kleine cirkel, alsof hij hen vooruit wilde lokken.

“Wauw...” fluisterde Tommy.

Amelie kneep haar handen even om de riemen van haar rugzak. Er kriebelde iets in haar buik. Niet alleen omdat de kermis zo prachtig was... maar ook omdat het voelde alsof er vandaag iets bijzonders zou gebeuren.

“Zien jullie dat ook?” vroeg ze zacht.

Matheo knikte. “Het lijkt wel alsof die kermis op ons heeft gewacht.”

Beneden glinsterden de lichtjes tussen de bomen. De rood-witte tenten stonden fier rechtop, alsof ze geheimen verborgen. Gelach waaide naar boven, samen met muziek, bellen en de zoete geur van wafels en suiker.

Orion vloog nog een stukje verder en keek toen om.

Alsof hij wilde zeggen: kom mee.

Amelie zette de eerste stap op het stenen pad.

Samen liepen de drie kinderen de heuvel af, recht naar de kermis toe, zonder te weten dat deze dag hun leven zou veranderen.

Terwijl ze verder naar beneden liepen, leek de kermis met elke stap groter en levendiger te worden. Wat eerst nog ver weg had geleken, begon nu echt vorm te krijgen. De rood-witte tenten stonden fier tussen de bomen, alsof ze daar al jaren thuishoorden. Slingers bewogen zachtjes in de wind en overal fonkelden lichtjes, ook al was het nog volop dag. Het was alsof de zon en de kermis samen hadden afgesproken om alles extra te laten stralen.

Tommy keek van de ene attractie naar de andere en wist niet waar hij eerst moest kijken.

“Denk je dat ze suikerspinnen hebben?” vroeg hij. “Of zo’n kraam waar je eendjes moet vangen? Of misschien botsauto’s?”

Matheo glimlachte, maar zijn ogen bleven ernstig op de kermis gericht.

“Misschien wel. Maar ik vind het vooral vreemd dat we deze kermis gisteren nog niet hebben gezien. We wandelen hier toch vaak?”

Amelie zei niets. Ze voelde dezelfde vraag in haar hoofd ronddraaien. Hoe kon zo’n grote kermis ineens verschijnen zonder dat iemand erover had gesproken? Geen affiches in het dorp, geen vrachtwagens op de weg, geen geluiden de avond voordien. En toch stond ze daar nu, alsof ze uit de lucht was gevallen.

Boven hen gleed Orion opnieuw door de blauwe hemel. Zijn veren glansden fel in het zonlicht. Even leek hij niet zomaar een vogel, maar een boodschapper die hen ergens naartoe bracht.

Amelie keek weer naar beneden. Het gevoel in haar buik werd sterker.

Het pad boog langzaam naar links en kwam uit bij een oud houten hek dat openstond. Vanaf daar konden ze de kermis pas echt goed zien. Er was een draaimolen met paarden die op en neer bewogen in gouden krullen van muziek. Er was een groot reuzenrad waarvan de bakjes in alle kleuren van de regenboog glansden. Er waren kraampjes met gestreepte daken, rijen vlaggetjes, bellen die in het licht zweefden en zelfs muzieknoten die hoog boven de tenten leken te dansen alsof iemand ze had losgelaten in de lucht.

Tommy bleef opnieuw staan en kneep zijn ogen samen.

‘Zien jullie dat ook echt? Die muzieknoten daarboven?’

Matheo keek op.

“Ja,” zei hij langzaam. “En ik denk niet dat dat normaal is.”

Amelie hoorde het nu ook duidelijker. Niet alleen de gewone kermismuziek van fluiten, trommels en draaiorgels, maar ook een soort melodie die nergens vandaan leek te komen en toch overal aanwezig was. Het was geen muziek die je alleen hoorde. Het voelde alsof ze zachtjes langs je heen streek, als een warme bries.

Toen kwam er plots een zoete geur hun kant op. Wafels. Karamel. Popcorn. Gesuikerde appels. Tommy’s gezicht lichtte meteen op.

“Nu weet ik zeker dat we moeten gaan kijken,” zei hij.

Matheo lachte zacht. “Alsof jij nog extra overtuiging nodig had.”

Maar Amelie keek nog altijd naar het hart van de kermis.

Tussen de vrolijke kleuren en de feestelijke bewegingen voelde zij ook iets anders. Iets stillers. Iets dat zich verborg achter al dat licht.

En opnieuw dacht ze heel even: deze kermis kent mij.

Toen ze het hek doorgingen, veranderde de sfeer bijna ongemerkt. Het was nog steeds warm en zonnig, en toch leek het alsof de lucht rondom de kermis een beetje glinsterde. Alsof ze een grens overstaken die je niet kon zien, maar wel kon voelen.

Amelie merkte het als eerste. De haren op haar armen tintelden licht. Ze keek naar haar handen, alsof ze verwachtte dat daar iets zou verschijnen, maar er was niets te zien. “Voelden jullie dat?” vroeg ze.

Tommy haalde zijn schouders op. “Wat bedoel je?”

“Alsof...” Amelie zocht naar de juiste woorden. “Alsof de lucht anders werd.”

Matheo knikte langzaam. “Ja. Dat voelde ik ook.”

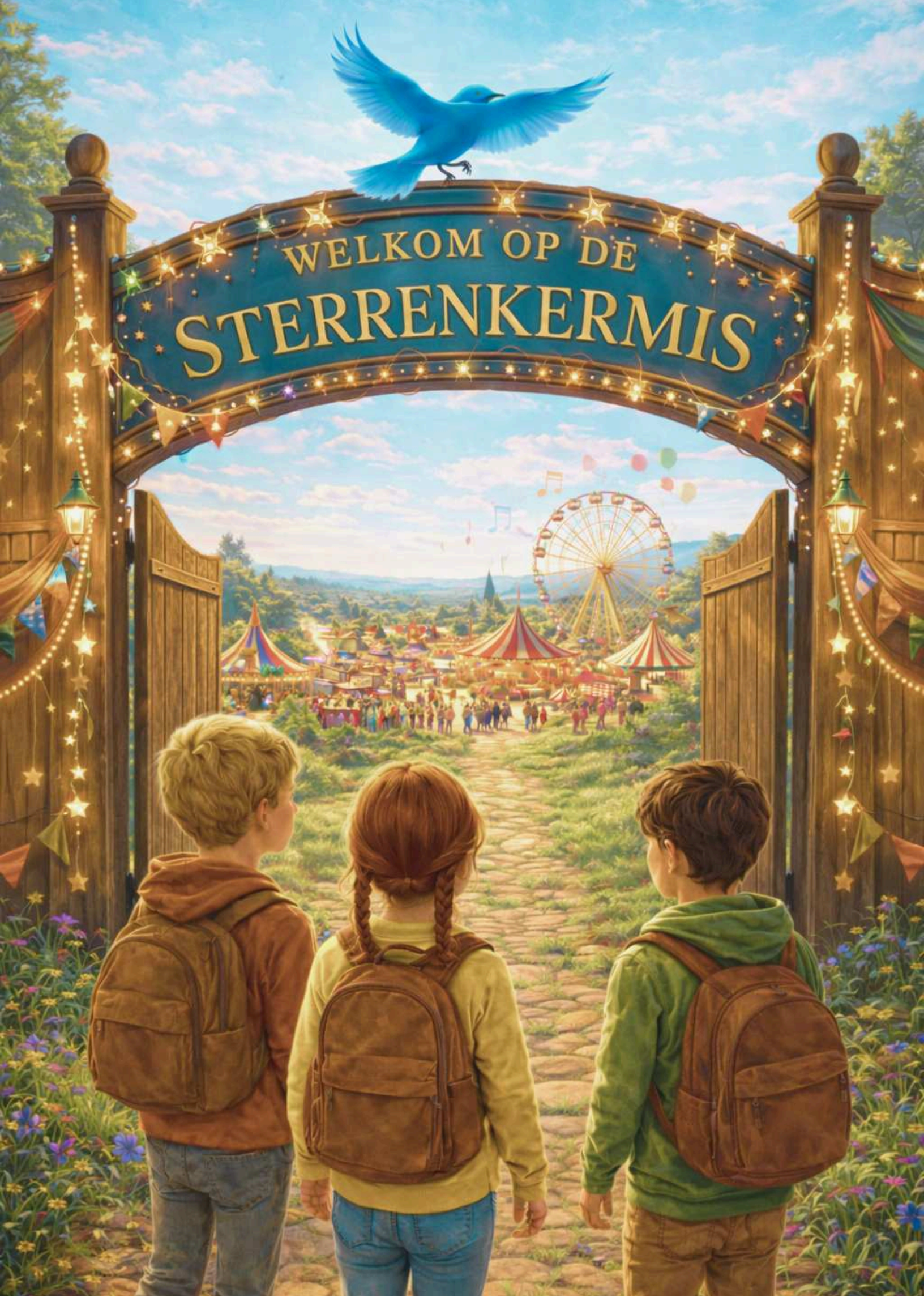
Voor hen stond nu de toegangspoort van de kermis. Ze was groter dan ze van ver had geleken en versierd met slingers, sterren en lampjes in zachte kleuren. Boven de poort hing een sierlijk bord waarop in gouden letters stond:

WELKOM OP DE STERRENKERMIS

Tommy las het hardop en keek verbaasd naar Amelie en Matheo. “Sterrenkermis? Hebben jullie daar ooit van gehoord?” “Nog nooit,” zei Matheo.

Amelie schudde haar hoofd. Toch bleef ze naar die naam kijken. Sterrenkermis. Het was een woord dat vreemd genoeg meteen vertrouwd klonk. Alsof het ergens diep vanbinnen al bestond, lang voordat ze het voor het eerst las. Op dat moment vloog Orion naar beneden. Hij streek neer boven op het bord, boog zijn blauwe kopje en tikte één keer met zijn snavel tegen het hout.

Alsof dat een afgesproken teken was, begonnen de poorten langzaam open te zwaaien. Geen mens stond erbij om hen binnen te laten. Geen kaartjesknipper, geen loket, geen stem die riep dat ze welkom waren. Alleen de poort die voor hen openging. Alsof de kermis precies wist dat zij eraan kwamen.

WELKOM OP DE
STERRENKERMIS

Binnen was het nog mooier dan buiten. Overal liepen mensen lachend heen en weer met ballonnen, suikerspinnen en kleine prijzen in hun handen. Een meisje met sproeten droeg een knalroze lint in haar haar en holde achter haar vader aan. Een oude man stond glimlachend bij een kraampje met glazen potten vol gekleurde snoepjes. Twee kinderen holden giechelend uit een spiegeltent, terwijl hun stemmen nog lang napingelden in de lucht. Toch was deze kermis anders dan alle andere kermissen die Amelie ooit had gezien.

De lichtjes die tussen de tenten zweefden, hingen nergens aan vast. De paarden van de draaimolen glansden alsof hun manen van zijde en maanlicht waren gemaakt. En boven de muziek uit klonk af en toe een helder geluid, als een klein belletje dat ergens heel ver weg werd aangeraakt.

Tommy draaide langzaam rond om alles tegelijk te kunnen zien. “Ik wil overal naartoe,” zei hij. “Naar de draaimolen, naar het reuzenrad, naar dat kraam met de bellen, naar...” “Rustig maar,” zei Matheo lachend. “We zijn nog niet eens één minuut binnen.”

Maar Amelie hoorde hen nauwelijks. Haar aandacht was getrokken door iets achteraan, verder voorbij de vrolijke kraampjes en de drukte. Tussen twee grotere tenten, bijna verscholen in de schaduw, zag ze heel even iets oplichten. Een warm, klein gouden licht. Ze knipperde met haar ogen. Het was maar een flits geweest. Maar ze wist zeker dat ze het had gezien. “Daar is iets,” zei ze zacht. “Waar?” vroeg Tommy meteen. Amelie wees.

“Tussen die tenten. Daar achteraan.” “Ik zie alleen maar mensen,” zei Tommy. “En een kraam met knuffels,” vulde Matheo aan. Amelie zweeg. Ze wist wat ze zag. Of misschien wist ze het juist niet, maar ze voelde dat het belangrijk was. Net op dat moment schoot Orion van een vlaggenlijn op en vloog in precies dezelfde richting als het gouden licht.

“Kom,” zei Amelie, zonder haar blik van de plek tussen de tenten af te halen.

Tommy keek teleurgesteld naar een kraam waar grote pluchen beren hingen, maar hij liep toch achter haar aan. Matheo volgde als laatste en keek ondertussen aandachtig rond, alsof hij probeerde te begrijpen wat hier precies gaande was.

Ze liepen langs een kraam waar een vrouw van suikerwerk kleine sterren op stokjes verkocht. Verderop zat een man met een accordeon op een houten kruk, maar zijn muziek klonk zachter dan de melodie die door de hele kermis leek te zweven. Bij een spelkraam vlogen bellen omhoog die in plaats van te knappen even bleven hangen als kleine glanzende lampjes. Hoe verder ze liepen, hoe minder Amelie nog op de rest van de kermis lette. Het gelach, de stemmen en de muziek leken langzaam van haar weg te drijven. Niet omdat ze echt verdwenen, maar omdat haar aandacht steeds steviger werd vastgehouden door dat ene punt voor haar.

Daar, tussen de tenten, waar het licht had geschitterd.

“Vind je dit niet raar?” vroeg Matheo op gedempte toon.

“Niemand anders lijkt die kant op te kijken.”

Amelie keek even om zich heen en zag dat hij gelijk had. De mensen bewogen gewoon verder, lachten, aten, speelden en stapten voorbij alsof er achteraan niets bijzonders te zien was. Tommy kwam dichterbij haar lopen.

“Misschien is het gewoon een gewone tent,” zei hij, al klonk hij niet erg overtuigd. “Misschien,” antwoordde Amelie.

Ze waren nu bijna voorbij de drukste kraampjes en het werd stiller. De vlaggetjes boven hun hoofden bewogen nog steeds, maar hier klonk de muziek verder weg. De geur van wafels maakte plaats voor iets anders, een frisse geur, bijna als avondlucht na een warme dag.

Voor hen stond een kleine tent die ze daarnet nog niet hadden gezien.

De tent was niet rood, geel of gestreept zoals de andere. Ze was diepblauw, bijna nachtblauw, en over het doek lagen kleine gouden sterren alsof iemand er een stuk hemel overheen had gespannen. Er brandden geen felle lampen rond de ingang. Geen muziek lokte bezoekers naar binnen. Geen bord vertelde wat er te zien was.

En toch kon Amelie haar ogen er niet van afhouden. Voor de ingang hing een oud rond slot van goud. Het was groter dan een gewoon slot en zat vast op een smalle houten deur die half verborgen zat tussen het tentdoek. Het metaal glansde zacht, alsof er ergens binnenin een lichtje brandde.

Tommy slikte. “Die tent stond hier daarnet niet.”

“Dat dacht ik ook,” zei Matheo langzaam. Hij draaide zich om naar de drukke kermis achter hen. “Kijk eens.”

Ze keken alle drie om.

Mensen liepen op een paar meter afstand langs hen heen. Een jongen rende met een rode ballon voorbij. Een vrouw kocht popcorn. Twee kinderen kibbelden over een prijs die ze hadden gewonnen. Maar niemand keek naar de blauwe tent. Niemand leek zelfs maar te merken dat ze er stond.

Tommy trok grote ogen. “Ze zien haar niet.”

Amelie deed een stap dichterbij.

Op datzelfde moment begon het gouden slot heel zacht te gloeien. Niet fel of verblindend, maar warm.

Een gouden schijn streek over haar handen en haar gele trui. Ze hield haar adem in. Het voelde niet gevaarlijk. Het voelde alsof de tent haar herkende.

Toen dwarrelde er iets uit de lucht naar beneden.

Een veer, helderblauw en glanzend.

Onmiskenbaar van Orion.

De vogel zelf streek neer op een houten paaltje naast de tent en keek haar recht aan, alsof dit precies was wat moest gebeuren.

Heel voorzichtig stak Amelie haar hand uit en ving de veer net voordat die de grond raakte. Ze was zachter dan ze had verwacht en toch voelde ze krachtig aan, alsof er een klein beetje wind in bewaard was gebleven. Zodra haar vingers de veer omsloten, klonk er van binnen uit de tent een heldere toon. Niet luid, maar duidelijk genoeg om hen alle drie te laten opschrikken.

Tommy deed instinctief een stap achteruit. “Dat kwam van binnen.”

Matheo knikte, zijn ogen nog altijd op de tent gericht.

“Ja. Alsof er iets wakker werd.”

Amelie keek naar de blauwe veer in haar hand en toen naar het gouden slot. Het licht daarin pulste heel even, alsof het antwoord gaf op wat zij vasthield. Voor een paar tellen leek de hele kermis stil te worden. De wind hield op met bewegen. De verre muziek zonk naar de achtergrond. Zelfs Tommy zei niets meer.

Toen, zo plots als het gekomen was, was het moment voorbij. Het gewone kermisgeluid keerde terug. Gelach, muziek en gerinkel. Ver weg riep iemand dat er nog één plaats vrij was op de draaimolen.

Tommy kwam weer wat dichterbij staan. “Denk je dat die veer een sleutel is?” “Misschien geen echte sleutel,” zei Matheo. “Maar wel iets dat erbij hoort.”

Amelie liet haar duim over de glanzende schacht van de veer glijden. “Ik denk dat Orion ons hier niet zomaar naartoe heeft gebracht.”

Orion sloeg één keer krachtig met zijn vleugels, alsof hij haar woorden bevestigde. Amelie keek opnieuw naar de tent. Ze wilde eigenlijk meteen dichterbij gaan, het slot aanraken, de veer ervoor houden, proberen of de deur open zou gaan. Maar iets in haar zei dat dit nog niet het moment was. Dat de tent zich had laten zien, maar nog niet alles wilde prijsgeven.